

Tässäpä olisi pätkä kirjoitteluani. Tämä on ensimmäinen koskaan kirjoittamani novellin alku, joten olkaa ymmärtäväisiä. Toivoisin kuitenkin rehellistä ja säälimätöntä palautetta. Rakentavaakin. Neuvot ja ohjeet ovat enemmän kuin tervetulleita. Päänvaivaa teettävät eteenkin vuoropuhelut.

Aamu laskeutui Wisconsinin osavaltioon kosteana ja tyynenä. Kosteaa nurmikko ja tyyni ilma saivat aikaan sen, että ilman pystyisi halutessaan maistamaan. Tällaisina aamuina kaikki näyttää pysähtyneen. Puun lehdet eivät keinahtele taivasta vasten, eikä maan pinta ole elävä liikkuvista varjoista. Usva vain painaa ja pitelee paksua ilmamassaa paikallaan, aivan kuin se haluaisi aamun kestävän vähän pidenpään kuin tavallisesti. Näin aikaisin ei kuulunut peltokoneiden matalaa hurinaa maissipelloilta, keskustan reunamilta, ei autojen edestakaista sahaamista, eikä lasten ilakointia ja nahistelua heidän mennessään kouluun tai leikkipuistoon. Näihin aikoihin linnut nousevat sähkölangoille ja puiden latvoihin nauttimaan auringon 8-minuuttia sitten lähettämästä lämmöstä ja valosta, sekä seurustelemaan ja vaihtamaan kuulumisia. Aivan kuten kahviloiden vanhukset, jotka aamuisin kokoontuivat kahvilaan kahvittelemaan ja puhumaan ketunpyynnistä, tai jostakin muusta toiminnasta, mihin ainoastaan eläkelläisellä on kylliksi aikaa. Vahakabinetiksi heidän aamuista joukkoaan yleisesti kutsutaan. Tai kahvilan parlamentiksi. Poliittiset kannat ovat myös usein esillä tässä aamuisessa seurassa. Grillimakkaran lihajalostamoilla on suuri merkitys, kun aikaa on riittävästi tällaisten asioiden miettimiseen. Kahvilan nimi oli osuvasti Chamber. Erittäin omistautuneiden omistajien myötä, tämä paikka oli saanut kotoisan tunnelman. Vanhan liikehuoneiston kulmassa sijaitseva Chamber muistutti ulkoa päin enemmän tupakkikauppaa, kuin kahvilaa. Vanhanaikainen peltikyltti ja kulmaerkkeri saivat paikan näyttämään aikakoneesta pudotetulta palalta keskellä perusmodernia keskustaa. Ikkunat oli tiheään ruudutetut ja puukarmiset. Rakennuksen maali, eteenkin ikkunanpielissä, oli nähnyt jo parhaat päivänsä. Samoin epoksinnoitettu kyltti. Sisällä aikakausi ei muuttunut ainakaan uudenpaan suuntaan, tiski oli tiski, niin kuin se miellettiin vielä 50-luvulla. Loosit olivat verhoiltu laadukkaalla kankaalla, eikä pöytäliinojen päällä ollut kolkkoa ja kylmää lasikantta. Vanhat luonnonvalkoiset pöytäliinat olivat väriltään jo jotain paljon pehmeämpää sävyä, kuin ne uutena olivat olleet. Aterimet sijaitsivat kahvipöydän päässä pienessä rottinkikorissa, joka näytti linnun pesältä. Shakkikuvioinen laattalattia oli täynnä pöytiin johtavia vaaleampia polkuja. Kahvin kanssa tilattiin piirakkaa, ei uusia wienereitä tai croissantteja. Asiakkaat, jotka täällä kävivät, olivat keskimäärin soittaneet oven päällä olevaa messinkistä soittokelloa ovea heilauttamalla jo vuosikymmeniä. Tämä paikka oli ehdottomasti vanhemman väen kantapaikka. Nuoriso pysytteli toisessa ”vihollisten” kahviossa pari katua lännenpänä. Uusi ketjukahvila ei tällaisessa kaupungissa onnistunut luomaan vielä painetta hintakilpailulle, sillä väestö oli jämäkkää ja työntekoon tottunutta väkeä, jotka osasivat arvostaa paikallisyrittäjiä. Sama ilmiö oli nähtävissä myös kaupoissa. Rauta ja rakennusliikkeet olivat paikallisia ja puutavara ostettiin paikallisen sahan valikoimasta, mikäli mahdollista. Tämän kaupungin ihmiset puhalsivat yhteen hiileen. Tähän pienen kaupungin pieneen yhteisöön kuului myös Steve Randall. Hän oli vasta 43-vuotias, mutta kahvitteli mielummin Chamberissa, jonka asiakkaiden keski-ikä pyöri 60-vuoden tietämillä. Steve oli 180cm pitkä ja painoi vajaa 90kg. Hiukset olivat ruskeat, ei kovin tummat, karheat ja sivulle kammattu. Suvun perintönä Steve sai korkean syöpä, sydäntauti, diabetes ja skitsofrenia-alttiuden lisäksi vahvat ja päässä pysyvät hiukset, jotka harmaantuivat tyylikkäästi miehen päästyä ikään, jossa ikä ja kengän numero kohtaavat. Steven kengän numero oli 45. Harmautta oli jo havaittavissa, muttei tarpeeksi saadakseen hopeaketun tittelin. Kasvonpiirteet hänellä oli enempi voimakkaat kuin pehmeät. Kasvojen perusilme oli miettelias. Tämä sai Steven näyttämään hieman ikäistään vanhemmalta. Steve tosin sanoi sitä karismaksi.

Mustikkapiirakka ja musta kahvi olivat Steven tavallinen saalis tiskin toiselta puolelta. Tämän hyväksitodetun yhdistelmän hän tilasi myös tänään. ” Pistäppäs likka kahvi ja mustikkapiirakka ” Steve sanoi ovelta vinosti hymyillen. ” Piirakka on loppu ja kahvit saat keittää itse ” Sanoi Betty tottuneesti. Kahvilan pitäjä Betty, joka oli myös Steven naapuri, oli pitänyt kahvilaa 60-luvulta asti. Hän tuli aikaisin töihin, koska oli leski ja kahvila oli hänen koko elämänsä. Siksi kahvilaan pääsi yleensä jo ennen virallista avaus aikaa. Hän meni kahvilaan vain väliaikaisesti töihin 60-luvulla, mutta paikan omistajan Helen Whitmanin valiteltua terveyttään riittävän kauan, todettiin hänellä kasvain. Helen oli lapseton ja hänen miehensä katseli mailmaa pullonpohjan läpi liian usein voidakseen ottaa kahvilaa hoitaakseen. Bettylle tarjottiin kahvilaa todella edullisesti, joten hän suostui. Helenin kuoltua hänen miehensä yritti polttaa kahvilan ja onnistuikin puoliksi, tosin hän kuoli itse kahvilaan liekkien keskelle. Tämän takia alkujaan lasten nuototarinoiden seurauksesta lapsia ei kahvilassa näkynyt. Steve asteli tiskille ja otti Bettyn ojentaman kahvin tarkasti korvan kohdalta puristaen. Betty näet tarjoili kahvin kuumana, toisin kuin muut paikat nykyisin oikeusjuttujen pelossa. ” Tuon piirakan pöytään, se on vielä leikkaamatta ” Betty sanoi, irvisti ja tarttui korvan nipukkaansa. Tämä oli vanha Unkarilainen tapa hoitaa palovammoja, kuulemma. Bettyllä oli hämmentävän paljon tietoa Unkarilaisesta elämäntyylistä naiseksi, joka ei ollut koskaan käynyt missään. Huhuttiin hänellä olevan rakastaja Unkarista, jonka kanssa hän oli yhä kirjeenvaihdossa. Mistä muualtakaan hän tietäisi tällaista nippelitietoa. Steve istui lempipaikalleen ikkunan viereen, joka harvoin oli vapaana. Paikallinen raviveikkaaja oli iskenyt silmänsä, tai hanurinsa tuohon samaiseen paikkaan. Heidän välillään vallitsi tappavien katseiden kaksintaistelu aina kohdatessaan. Steve piti sitä hyvänä kommunikaationa. Leikkimielisenä kuljailuna, mutta ei ollut varma raviveikkaajasta, joka kuulemma herkästi pahoitti mielensä. Nyt pöytä oli kuitenkin vapaana, joten hän istahti paikalleen. Bettyn kahvilan tuoleissa oli sorvatuista puolista koostuva selkänöja, jonka koristeelliset kohoumat sopivat Steven selkärankaa ympäröivien kireiden lihasten ongelmakohtiin saumattomasti. Ikkunasta avautuva katumaisema ei antanut sijaa arvailulle, oltiin pienessä kaupungissa. Polkupyöriä oli kadun varrella useita, eivätkä ne olleet lukossa. Tuuletus luukkuja avoinna trooppisen yön jäljiltä. Kesken jäänyt autoremontti toisen kadun varrella. Tunkki valmiiksi alla uusia renkaita tarvitsevalle pikkuroistolle. Ei, Dunhanissa ei ollut varkaita. ” Joko kesäkeittiö alkaa olla kokkauskunnossa ” Kysyi yllättäen ääni hänen takaansa. Kysyjä oli Alfred Borman, joka oli juuri tullut miestenhuoneesta kahvilan perältä. Hän oli paikallinen erä-liikkeen omistaja, joka oli lopettanut liikkeensä jo vuosia sitten, mutta piti loppuunmyyntiä yhä. ” Ei vielä ” Steve sanoi hymyillen. Kesäkeittiö oli ollut kesken jo vuosia ja nekin kohdat, jotka hän oli tehnyt, olisi varmana purettava ennen projekti jatkamista. ” Joko ensi kesäksi? ” Borman virnisteli paksujen viiksiensä alta. ” Ehkä, mitenkäs kesämökki? ” ” Hyvin hyvin, loppusuoralla ollaan jo ” Borman sanoi vetäessään Steven vastapäistä tuolia pöydän alta alleen. ” Se on se kurkihirsi semmoinen roikale, ettei sitä hetkessä sinne ylös saa. Siitä eteenpäin on selvät sävelet ” ” Sinun pitäisi palkata sinne timpuri, ei ne muutkaan ole mökkejään sinne yksin rakentaneet ” Sanoi Steve. Bormanin silmät suurenivat hieman ja hän oli sanomassa jotain, kunnes Betty keskeytti: ” Alf on jo liian vanha rakentamaan yhtään mitään ” Betty sanoi ja iski Stevelle silmää ” siinä on piirakkasi Steve ” ” Kiitos ” Alfred näytti teennäisen loukkaantuneelta ja osoitti itseään vapisevalla sormellaan. ” Enhän minä vanha ole, mies parhaassa iässä. Minulla on niin paljon muuta hommaa, etten kerkeä rakentamaan sitä. Siitä se kiikastaa ” ” Niin tietysti kultaseni ” Betty sanoi ja taputti Alfredia olkapäälle sovinnon merkiksi. Alfred veti olkapäätään pois Bettyn käden alta ja murahteli: ” Vai vanha ” ” Otaiko sinäkin kahvia, vai kerkeätkö sinä kiireisenä miehenä sitä juomaan ? ” Betty kujersi. ” Kyllä kai sitä sen

verran joutaa ” Alfred sanoi katsellen rannekelloaan flanellipaidan hian alta. Steve hotki piirakkaansa jo täyttä vauhtia haarukalla, jonka kromaus oli jo sen verran kulunut että se maistui metallille. ” Miten Vanessa ja Maddy voivat ” Alfred kysyi. ” Hyvin, Maddy ei ole nukkunut koko viikolla kunnolla, kun meillä on tänään määrä lähteä sinne luonnonpuistoon Vanessan mukana. Hän on myös innoissaan, vaikka tämä työtä hänelle onkin” Steve sanoi kahvikuppi puoliksi huulillaan. ” Onko se se ylempi reitti, missä on ne mökit siellä rinteellä? ” ” On ja se olisikin täydellinen paikka, ellei siellä olisi muutamaa kymmentä muutakin valokuvaajaa viereisissä mökeissä ” Steve sanoi. ” On se kuitenkin hieno paikka ja eivätkö he kuvaa aikalailla jatkuvasti ja nimenomaan siellä luonnossa. Sitähän luontokuvaaminen on. Maddyn ainakin luulisi viihtyvän ” Alfred sanoi kurkotellen samalla ikkunaan päin. ” Eikö tuo ole se saamarin Ralf Webster? Perkeleen poika vei sen vaapun ” Alfred sanoi viisaten sormella tätä. ” Joo kyllä tuo on, eikö siitä ole jo useampi vuosi? ” Steve sanoi. ” Varas se on silti. Tuosta pojasta koituu vielä ongelmia ”. ” Eihän häneltä löytynyt mitään vaappua, vai miten se oli? ” ” Pikku paska piilotti sen, minä tiedän, näin kun hän laittoi sen taskuunsa. Äitinsä oli kuulemma samanlainen. ” Alfred sanoi jo selvästi katkerana. Bettyn tuodessa Alfredille kahvia, hän paasasi vielä Ralfin äidinkin nuorena tekemistä rötöksistä, kuin ne olisi tapahtuneet eilen. Steve maksoi kahvin ja piirakan Bettyle, Alfredin paasatessa menneitä ja alkoi tekemään lähtöä, sillä hän oli tullut keskustaan vain hakemaan kanisteriin bensiniä, kun oli hetken mielihohteesta päättänyt käydä kahvilla. ” Minä tästä lähdenkin Vanessa on varmana jo pihalla odottamassa ”. ” Joo, ajakaa sitä käärmetietä pitkin niin näette sen mökin, sen näkee siinä mutkassa, missä on se vanha mylly ” Alfred sanoi ja kaatoi kahviin arviolta kuusi palaa sokeria. ” Voi olla, maddy sitä luultavasti tulee vaatimaankin, no, hei sitten ” Steve huikkasi Alfredille, joka hämmensi kahvia niin voimakkaasti, että tuoli natisi hänen liikkueessa siinä. Hän nyökytteli vastaukseksi ja lisäsi sokeria vielä pari palasta.